

Veth: Jeg tilstaar, at jeg ikke fuldt ud kan dele de lyse Udsigter, som det ærede Medlem, der aabnede Forhandlingerne i Dag (Bluhme), stillede med Hensyn til, at det skulde lykkes ud af dette Lovforslag ved fælles Bestræbelser at bringe en Lov til Veie, som maatte kunne siges i og for sig at være tilfredsstillende til alle Sider. Det skulde glæde mig, om de lyse Udsigter, som det ærede Medlem stillede, maatte bekræfte sig, men jeg kan som sagt ikke fuldt ud dele Tilhøden dertil, og jeg skal sige hvorfor. Den meget ærede Minister bemærkede i det Foredrag, vi nu hørte, at dette Lovforslag har sit eget Grundlag, at det ikke har taget sit Mønster fra, hvad der gjælder noget Sted i andre Lande. Nei, det kan være rigtigt at bygge paa et nyt, ikke tidligere prøvet Grundlag, men man maatte dog ogsaa erkende, at dette frembyder større Vanskeligheder, end naar man kan holde sig i det Mindste hovedsagelig til Noget, der er kjendt og prøvet. Den meget ærede Minister talte om, at man havde baseret dette Lovforslag paa Frivillighed, og at Frivilligheden ogsaa skulde vedblive at bestaa. Ja, jeg ser ikke bedre, end at det for Fremtiden bliver en frivillig Sag, om man her og der omkring i Landet overhovedet vil oprette Sygekasjer, som man vil søge Anerkjendelse for, og at det bliver frivilligt, om Nogen vil træde ind i dem, og da hvor Mange, men dermed forekommer det mig, har Frivilligheden ogsaa omtrent en Ende, thi det kan ikke negtes — efter min Opfattelse i det Mindste, som jeg strax skal komme til at begrunde, — at iøvrigt har efter Lovforslaget Regjeringen fuldt ud Hals og Haand over Sygekasjerne, saa at der kun bliver meget Lidt tilbage for Frivilligheden. Der staar vel i Lovforslagets § 1, at de Sygekasjer, som der ere antydede, have en Ret til at erholde offentlig Anerkjendelse og den dermed forbundne Støtte af det Offentlige, naar deres Vedtægter fyldestgøre de i denne Lov indeholdte Forrifter; men om deres Vedtægter fyldestgøre de i denne Lov indeholdte Forrifter, og om altsaa en saadan Ret er til Stede, som Lovforslagets § 1 nævner, skal afgjøres af Administrationen, bestemmes af Sygekasseinspektionen og godkjendes af Indenrigsministeren. Saaledes har altsaa Regjeringen eller Indenrigsministeren Hals og Haand over, hvorledes

Vedtægterne skulle være. Til Domstolene kan man ikke komme med Hensyn til Indenrigsministerens Afgjørelse af saadanne Spørgsmaal; Afgjørelsen af dem ligger ene og alene i Indenrigsministerens Haand, og han kan altsaa tage Beslutning, uden at der er nogen Appel fra hans Afgjørelse til nogen Side, han kan sige, at han fordrer, at denne eller hin Vedtægt skal være saaledes eller saaledes, ellers vil han ikke anerkjende Sygekassen. Der blev nævnt § 5 i Lovforslaget, og navnlig blev det nævnt, at en foregaaende æret Taler (Clausen) og blev ogsaa berørt af den ærede Indenrigsminister nu i hans Foredrag, at den Tilføjning, der er gjort til § 5, at i Tvivlstilfælde skal et Udvalg have Stemme med om, hvorvidt et Medlem kan komme ind i en Sygekasse eller ikke, er en Forbedring og et Fremskridt i saa Henseende. Jeg tilstaar, at jeg kan ikke læse § 5 paa den Maade. For mig er § 5, som den er nu, og som den før lod, at et Indhold, der i Virkeligheden løber ud paa ganske det Samme. Før var det Sygekasseinspektøren og eventuelt Indenrigsministeren, som skulde afgjøre disse Tvivlstilfælde, og nu er det vel et Udvalg, der afgjør dem, men er Sygekasseinspektøren ikke tilfreds med Afgjørelsen, saa indanker han den for Indenrigsministeren, som bliver den Afgjørende. Det er altsaa Administrationen, som til Syvende og Sidst bliver den Afgjørende. Det kan Sygekasseinspektøren foranledige, saa ofte han vil. Jeg ser derfor ikke bedre, end at dette Udvalg kun staar som en Slags Pjunt, som synes at betyde Noget, men som i Virkeligheden ikke kommer til at betyde Nogetsomhelst. Det forandrer Intet deri, at det bliver Sygekasseinspektøren og Ministeren, der have Afgjørelsen, hver Gang der foreligger et Tvivlstilfælde, for hvilket man mener at burde fremkalde en saadan Afgjørelse. Der er en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg skal omtale med et Par Ord, nemlig den Bestemmelse i § 8, at i de anerkjendte Sygekasjer skulle Medlemmernes Bidrag være saaledes fastsatte, at de i Forbindelse med Kasernes øvrige ordinære Indtægter og det ved denne Lov paabudte Tilskud fra det Offentlige, efter de for Haanden værende Erfaringer maa antages at være tilstrækkelige til Fyldestgørelse af Kasernes Forpligtelser. Hvad skal der nu foreligge, for at man